

Het kan zijn, dat ik met deze mijn meening vrij wel alleen sta, maar weinig van al wat van Beers in de jaren 1880—1890 tentoonstelde, kwam mij voor, met deze uitzonderlijk volmaakte twee te kunnen wedijveren. Noch zijn „*En Canot*”, noch zijn „*Sur la Dunette*”, — of hoe heeten die anders wel aardige schilderijen ook weer? — zijn me *Zomeravond* en *De Brief* waard. Ik wilde wel — dat hij ze nog eens hier te lande tentoonstelde...

Intusschen bieden mij ook *En Canot* en *Sur la Dunette* gelegenheid, om even te spreken over dat eeuwige cliché van 's mans parisianisme, zoo gij wilt, van het franskiljonism van zijn kunst.

In ernst — van dat parisianisme kan ik maar heel luttel merken! zoo luttel, dat ik mij geenszins gêneer om te houden staan, dat van Beers, om doeken te voltooiën als de allerbeste van de nu besprokene, volstrekt geen atelier moest bezitten *aux Batignolles* of *à Montmartre*; dat hij precies hetzelfde had kunnen schilderen te Londen, te Weenen, te Berlijn, te Brussel zelf.

Tooneeltjes als *De Brief*, *Zomeravond*, *En Canot*, *Sur la Dunette*, — eilieve, die kan toch elk opmerker dagelijks waarnemen in elke van onze moderne „grootsteden” in Europa! Is er iets — wát dan a. u. b.? — dat mij in *Soir d'Été* onnatuurlijk voorkomt, als ik me voorstel dat dit modern iedilletje speelt in

een of ander lommerrijk hoekje van Ter Kameren—Bosch, of in *En Canot*, als ik mij, in stee van de Seine, nu eens de Schelde denk?

Niets, en nog eens niets!

't Juffertje van *Bij de Hooihoppers* was zo weinig speciefiek van Parijs, dat vader Jan van Beers het tafereeltje ten eenen maal Vlaamsch, ja Antwerpsch in verzen vertolkte... in zijn *Rijzende Blàren*.

Een schilder van „*élégances*,” dat is van Beers geworden, ja, van „*élégances modernes*,” voorzeker; evengoed als op Alfred Stevens past ook op hem wat

Piep-piep, naar een schilderij in olieverf.